

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 378/2010-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove a jeho uznesením č. k. 9 CoP/6/2010-765, 9 CoP/7/2010-765, 9 CoP/8/2010-765 z 31. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Stážnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2010 doručená sťažnosť M. H., K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením č. k. 9 CoP/6/2010-765, 9 CoP/7/2010-765, 9 CoP/8/2010-765 z 31. mája 2010. Sťažovateľ podaním

z 13. septembra 2010 predložil ústavnému súdu dokumenty súvisiace s podaním jeho sťažnosti.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Na Okresnom súde v Humennom sa pod sp.zn. 19P 65/2008 vedie konanie o úprave práv a povinností rodičov Mgr. L. V. a M. H., sťažovateľa, teda mňa k maloletej A. H. Toto konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené. Uvedené konanie začalo na návrh matky dňa 14.02.2008.

Na Okresnom súde v Humennom začalo na návrh matky podaný dňa 12.06.2008 konanie, ktorým sa matka domáha zákazu styku sťažovateľa, teda mňa s maloletou A.. Podaním zo dňa 15.03.2010 som sa domáhal poukazujúc na ustanovenie § 83 O.s.p. zastavenia konania vo veci zákazu styku vzhľadom na to, že konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletej A. je konaním, v ktorom sa rozhoduje aj o úprave styku rodičov s maloletým dieťaťom.

Uznesením sp.zn. 19P 65/2008-688 zo dňa 06.04.2010 súd návrh sťažovateľa, teda mňa na zastavenie konania o zákaze styku vedeného na Okresnom súde v Humennom pod sp. zn. 20P 68/2008 zamietol. Tým istým uznesením spojil na spoločné konanie vec vedenú pod sp.zn. 19P 65/2008 (úprava práv a povinností) a pod sp.zn. 20P 68/2008 (zákaz styku). Poukázal na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Humennom pod sp.zn. 19P 65/2008 nebol vôbec podaný návrh na zákaz styku, ani návrh na úpravu styku a ani súd nezačal tieto konania z úradnej povinnosti, preto prebiehajúce konanie o úprave styku nebráni konaniu o zákaze styku, nie je ani jeho prekážkou, a preto nie je dôvod na jeho zastavenie.

Proti tomuto uzneseniu som podal odvolanie na Krajský súd v Prešove, kde som poukázal na to, že konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu je konaním, v ktorom sa musia vyriešiť otázky týkajúce sa rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, o ktorých sa rodičia nedohodnú.

Krajský súd v Prešove svojím uznesením 9CoP/6/2010-765, 9CoP/7/2010-765, 9CoP/8/2010-765 zo dňa 31.05.2010 potvrdil napadnuté uznesenie vo výroku o zamietnutí návrhu sťažovateľa, teda mňa na zastavenie konania o návrhu matky na zákaz styku otca

(mňa) s maloletou. Toto rozhodnutie bolo mojej právnej zástupkyňi doručené dňa 21.06.2010.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením krajského súdu sťažovateľ ďalej uvádza:

„V konaní bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp.zn. 19 P 65/2008-20 dňa 07.04.2009.

Uvedeným rozsudkom súd zveril mal. dieťa do osobnej starostlivosti matky a zaviazal ma platiť výživné na mal. dieťa vo výške 100 Eur mesačne, určil nedoplatok na výživnom z mojej strany voči mal. A., určil povinnosť matky prispievať na výživu mal. A. za určené obdobie, určil nedoplatok matky na tomto výživnom a môj návrh na zverenie mal. A. do mojej osobnej starostlivosti zamietol, zároveň zastavil konanie o predbežné určenie výživného z mojej strany, o určenie výživného z mojej strany za presne vymedzené obdobie, a o úprave môjho styku s maloletou, ako aj o úprave matkinho styku s maloletou.

Krajský súd v Prešove svojim uznesením sp. zn. 9 CoP 6/2009 zo dňa 23.06.2009 zrušil výrok súdu I. stupňa o zverení do osobnej starostlivosti, o výživnom z mojej strany na mal. A., o mojom nedoplatku na výživnom, o povinnosti matky prispievať na výživu mal. A., o zamietnutí môjho návrhu na zverenie mal. dieťaťa do osobnej starostlivosti, a o určení výživného zo strany matky a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu I. stupňa na nové konanie.

Uznesením odvolacieho súdu neboli zrušené výroky o zastavení konania o úprave styku. Odvolací súd však v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

Ani z týchto listinných dôkazov (odvolací súd má namysli listinné dôkazy, ktoré vymenúva v predchádzajúcich častiach odôvodnenia svojho rozhodnutia) však nie je možné vyvodiť jednoznačný záver pre všetky otázky, ktoré sa musia vyriešiť rozsudkom súdu vydaným podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine. ...

... V zmysle tohto ustanovenia rodičia mal. dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa kedykoľvek dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, najmä určí, ktorému z rodičov zverí mal. dieťa do osobnej starostlivosti. Súčasne toto ustanovenie odkazuje na primerané použitie aj § 26 Zákona o rodine, podľa ktorého, ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom, upraví styk rodičov s dieťaťom vo svojom rozhodnutí. V

takom prípade, ak je to potrebné v záujme mal. dieťaťa súd obmedzí styk mal. dieťaťa s rodičom alebo ho zakáže. Súčasne však § 25 ods. 4 Zákona o rodine stanovuje zásadu, že ak jeden z rodičov opakovane bezdôvodne a zámerne neumožní druhému rodičovi styk s mal dieťaťom, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti a teda môže z tohto dôvodu zveriť mal. dieťa do opatery druhého rodiča, či do opatery inej osoby. „

V predmetnej veci, teda vo veci 19 P 65/2008, je teda v súlade s názorom odvolacieho súdu po zrušení rozhodnutia súdu I. stupňa úlohou súdu I. stupňa upraviť výkon rodičovských práv a povinností vrátane úpravy podľa ustanovenia § 25 a 26, na ktorú citované ustanovenie § 36 Zákona o rodine priamo odkazuje.

Ustanovenie § 25 a ustanovenie § 26 sa vzťahujú k úprave styku rodičov s mal. dieťaťom v situácií, keď sa manželstvo účastníkov - rodičov mal. dieťaťa rozvádza a dieťa je zverené do starostlivosti jedného z rodičov.

Ustanovenie § 36 teda v spojení s ustanovením § 25 k úprave rodičovských práv a povinností zahŕňa aj úpravu styku mal. dieťaťa s tým z rodičov, ktorému nie je zverené do výchovy.

Toto konanie pod sp. zn. 19 P 65/2008 doposiaľ nie je skončené.

.... Ako som už uviedol... proti prvostupňovému rozhodnutiu súdu o zamietnutí môjho návrhu na zastavenie konania som podal odvolanie, pričom som poukázal tak na už citované uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 CoP 6/2009-466 zo dňa 23.06.2009, ako aj na ustanovenie § 24 ods. 1 a § 25 Zákona o rodine. So zreteľom na tieto ustanovenia v spojení s ustanovením § 36 ods. 1 Zákona o rodine, je úprava styku rodiča s maloletým dieťaťom neoddeliteľnou súčasťou rodičovských práv. Zdôraznil som, že neexistuje zákonný dôvod, pre ktorý by otázka zákazu styku mala alebo mohla byť vyňatá z okruhu rodičovských práv, o ktorých úprave už konanie na súde prebieha. Poukázal som takisto na ustanovenie § 153 ods. 2 O.s.p., ktoré umožňuje súdu prekročiť návrhy účastníkov konania, ak ide o konanie, ktoré možno začať bez návrhu. Poukázal som aj na skutočnosť, že v konaní o úprave rodičovských práv a samotný súd prvého stupňa to priznáva, vykonáva dokazovanie, ktoré má slúžiť ako podklad pre rozhodnutie o úprave styku, vrátane možnosti jeho zákazu.

V uznesení napadnutom touto sťažnosťou, odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom v odôvodnení svojho uznesenia, ktorým rozhodol o viacerých

odvolaniach účastníkov konania v tomto konaní, vo vzťahu k môjmu odvolaniu proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie konania uviedol, že konanie o úprave styku podľa § 36 ods. 1 a § 25 Zákona o rodine nie je totožné s konaním o obmedzenie rodičovských práv formou zákazu styku rodiča s dieťaťom podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Zákona o rodine, a preto nepochybil súd prvého stupňa, keď môj návrh na zastavenie konania zamietol.

Rozhodnutím napadnutým touto sťažnosťou Krajský súd Prešove porušil moje právo domáhať sa svojho práva zákonom ustanoveným spôsobom zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Je nepochybné, že právu domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zodpovedá aj povinnosť orgánov verejnej moci konať o právach a povinnostiach každého zákonom predpísaným spôsobom....“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa M. H.

vo veci porušenia jeho práva domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na súde zakotveného v článku 4 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

bolo uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoP/6/200-765, 9CoP/7/2010-765, 9 CoP/8/2010-765 zo dňa 31.5.2010 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9CoP/6/200-765, 9CoP/7/2010-765, 9 CoP/8/2010-765 zo dňa 31.5.2010 a vracia vec Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi M. H. všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane

a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktoré spočíva podľa sťažovateľa na právnom názore krajského súdu na právnu kvalifikáciu zákazu styku rodiča so svojim maloletým dieťaťom v kontexte úpravy rodičovských práv v Zákone o rodine.

Sťažovateľ formuluje svoj odlišný právny názor od právneho názoru okresného súdu a krajského súdu na otázku, či konanie o zákaze styku, *„ktoré začalo na návrh matky maloletého dieťaťa dňa 12.06.2008, je konaním o úprave styku v rámci ktorého, možno so zreteľom na ustanovenie § 25 ods. 3 Zákona o rodine styk zakázať alebo je konaním o obmedzení rodičovských práv podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Zákona o rodine“*. Nesúhlasí s právnym názorom uvedeným v odôvodnení uznesenia krajského súdu, podľa ktorého *„konanie o úprave styku podľa čl. 36 ods. 1 a § 25 Zákona o rodine nie je totožné s konaním o obmedzení rodičovských práv formou zákazu styku rodiča s dieťaťom podľa ustanovenia § 38 ods. 4 Zákona o rodine, a preto nepochybil súd prvého stupňa, keď ... návrh na zastavenie konania zamietol“*.

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Dňa 12.6.2008 matka maloletej podala na súd návrh na zákaz styku otca s maloletou. Tento návrh bol zapísaný pod číslom 20P/68/2008. Vtom istom konaní otec maloletej na pojednávaní dňa 3.4.2009 navrhol upraviť jeho styk s maloletou A.. Okrem toho dňa 20.4.2009 podal písomný návrh, na úpravu jeho styku s maloletou. Dňa 16.3.2010 podal otec vo veci 20P/68/2008 návrh, aby súd zastavil konanie o zákaze styku otca s maloletou. Vo veci 19P/65/2008 obaja rodičia vzali svoje návrhy na úpravu styku druhého z rodiča s maloletou A. späť. Súd rozsudkom 19P/65/2008-429 zo dňa 7.4.2009 o týchto

návrhoch konanie zastavil a v týchto výrokoch je rozsudok právoplatný a vykonateľný. Súd skúma podľa pokynov odvolacieho súdu skutkový stav, ktorý bude podkladom pre úpravu styku, resp. pre zákaz styku. Konanie je začaté dňom, keď došiel sudu návrh na jeho začatie, alebo keď bolo vydané uznesenie, podľa ktorého sa konanie začína bez návrhu. Vo veci 19P/65/2008 nebol vôbec podaný návrh na zákaz styku a po 7.4.2009 ani návrh na úpravu styku. Preto prebiehajúce konanie vo veci 19P/65/2008 nebráni konaniu pod číslom 20P/68/2008, nie je jeho prekážkou a nie je dôvod na jeho zastavenie. V oboch veciach koná tá istá sudkyňa. Veci sa týkajú tých istých účastníkov a skutkovo spolu súvisia, tak že ich súd z dôvodu hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie. Z týchto dôvodov návrh otca na zastavenie konania o zákaz styku bol zamietnutý.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie otec maloletej. Napadol ním predovšetkým výrok, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zastavenie konania o zákaze styku. Tento výrok navrhol zmeniť tak, že konanie vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 20P/68/2008 o zákaze styku maloletej s otcom sa zastavuje. Súčasne navrhol zrušiť výrok uznesenia o spojení vecí vedenej pod sp. zn.: 19P/65/2008 a pod sp. zn. 20P/68/2008 ako nadbytočný. Ako dôvod uviedol, že na súde prebieha od 14.2.2008 konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletemu dieťaťu podľa § 36 ods. 1 Zákona o rodine. V tomto konaní sa musia vyriešiť všetky otázky, ktoré sa týkajú rodičovských práv a povinností k maloletemu dieťaťu, o ktorých sa rodičia nedohodnú. Pri definovaní okruhu rodičovských práv a povinností treba vychádzať z ustanovení § 24 ods. 1 v spojení s § 25 Zákona o rodine. Medzi tieto rodičovské práva patrí osobná starostlivosť o dieťa, zastupovanie a spravovanie jeho majetku, určenie výživného zo strany toho rodiča, ktorému dieťa nie je zverené do osobnej starostlivosti a úprava styku. Úprava styku s maloleťom dieťaťom je neoddeliteľnou súčasťou rodičovských práv, ktoré sa upravujú rozsudkom pri rozvode. Nie je dôvod posudzovať rozsah rodičovských práv, ktoré majú byť upravené v konaní podľa § 36 ods. 1 iným spôsobom, ako je to v ustanoveniach upravujúcich úpravu práv a povinností rodičov k maloleťom deťom na čas po rozvode. Niet dôvodu pre názor uvedený v napadnutom uznesení, že pre každú zložku rodičovských práv, ktoré sa majú upraviť podľa ustanovenia § 36 ods. 1 sa vyžaduje osobitný návrh. Konanie o úprave rodičovských práv bolo začaté dňa 14.2.2008 a týmto je daná vec, o ktorej na súde prebieha konanie podľa § 83 O.s.p.. Táto dispozícia zodpovedajúca obsahu rozhodnutia podľa § 36 ods. 1

Zákona o rodine vyplýva aj z ustanovenia § 153 ods. 2 O.s.p.; Toto ustanovenie umožňuje súdu nielen kvalitatívne prekročiť návrhy účastníkov konania, ale nebyť nimi viazaný aj z dôvodu, že z ustanovenia § 36 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva povinnosť súdu upraviť rodičovské práva aj so zreteľom na ustanovenia § 25 a § 26 Zákona o rodine. V konaní o úprave rodičovských práv súd skúma skutkový stav pre úpravu, resp. pre zákaz styku.

... V preskúmvanej veci rodičia maloletej spolu nežijú, pričom doposiaľ sa nedohodli na úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Dňa 18.2.2008 podala matka maloletej návrh na úpravu rodičovských práv a povinností, pričom výslovne v ňom žiadala upraviť aj styk otca s maloletou. V dôsledku späťvzatia časti návrhu týkajúcej sa úpravy styku prvostupňový, súd rozsudkom zo dňa 7.4.2009 konanie v tejto časti zastavil. Nakoľko táto časť rozsudku prvostupňového súdu zo dňa 7.4.2009 nebola napadnutá odvolaním otca, nadobudla právoplatnosť a nebolo ju možné v rámci odvolacieho konania dňa 23.6.2009 preskúmať. Pretože však rodičia maloletej sa doposiaľ na úprave styku s maloletou nedohodli, zostalo bez ohľadu na takýto postup matky maloletej a rozhodnutia súdov naďalej povinnosťou súdu rozhodnúť v rámci úpravy rodičovských práv a povinností aj o úprave styku s maloletou z toho z rodičov, ktorému v budúcnosti nebude dieťa zverené do rodičovskej starostlivosti. Naviac otec maloletej dňa 3.4.2009 a 20.4.2009 podal vo veci sp. zn. 20P/68/2008 vlastný návrh na úpravu jeho styku s maloletou.

Matka maloletej dňa 12.6.2008 podala návrh na zákaz styku otca s maloletou, ktorý bol až do spojenia na spoločné konanie vedený pod sp. zn. 20P/68/2008. Konanie o úprave styku rodiča s malolekým dieťaťom podľa § 36 ods. 1 a § 25 Zákona o rodine nie je totožné s konaním o obmedzení rodičovských práv formou zákazu styku rodiča s dieťaťom podľa § 38 ods. 4 Zákona o rodine. Preto skôr začaté konanie o úprave rodičovských práv a povinností, ktorých súčasťou je aj úprava styku, netvorí procesnú prekážku pre konanie o zákaze styku rodiča s malolekým dieťaťom. Za tohoto stavu nepochybil prvostupňový súd, keď návrh otca na zastavenie konania o návrhu matky na zákaz styku otca s maloletou zamietol. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 6.4.2010 v tejto jeho napadnutej časti.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý

rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 19 P/65/2008-688 zo 6. apríla 2010 v časti týkajúcej sa jeho výroku o zamietnutí návrhu otca na zastavenie konania o návrhu matky na zákaz styku otca s maloletou, odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, čo podľa neho vyplýva už aj z jeho citovanej relevantnej časti.

Vo vzťahu k odlišným právnym záverom, z ktorých podľa sťažovateľa krajský súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní sťažovateľa k tejto časti uznesenia vychádzal, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej zdôraznil potrebu rozlišovania procesného postavenia účastníka konania pri objasňovaní a zisťovaní skutkového stavu veci na jednej strane a procesnými možnosťami účastníka konania ovplyvňovať právne hodnotenie zisteného skutkového stavu konajúcim súdom na strane druhej. Kým procesná stránka účasti pri dokazovaní je takmer výlučne pokrytá procesnými právami účastníka konania smerujúcimi k objasneniu skutkovej stránky prerokúvanej kauzy, právne hodnotenie skutkového stavu je úlohou konajúceho súdu, čo vyplýva i z uplatňovania pravidla „*iura novit curia*“.

Napadnutý rozsudok krajského súdu neobsahuje podľa názoru ústavného súdu také právne závery, ktoré by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Uznesenie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu tieto znaky nemá.

Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet relevantnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2010